

Vil du ha' mere POV?

Sætter du pris på os? Støt POVs særlige mix af debat, ekspertanalyser og borgerjournalistik!

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

POLITIK & SAMFUND ▾ POV BUSINESS ▾ KULTUR ▾ VIDEN ▾ LIV & MENNESKER ▾ SPONSORERED E ARTIKLER OM POV ▾

POV. INTERNATIONAL

NYE STEMME R, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGBREV HVER FREDAG

✓ **Gratis Driver Update**
Opdater automatisk alle dine Windows-drivere

Program: ReviverSoft® Driver Reviver
OS: Windows 10, 8, 7, Vista & XP.
Filstørrelse: 13.6 MB

Start nu

www.ReviverSoft.com

MEST LÆSTE

**Filmskolens elever
forsvarede
fagligheden og vandt
– Forsvarskademiets
elever var ligeglade
og tabte**

af Michael H. Clemmesen | posted on
January 8, 2020 | under Danmark, Forsvars-
og sikkerhedspolitik

Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?

Publiceret 14/01/2020 i Film/Kultur
af **Annegrethe Rasmussen**

FILM // ANMELDELSE – 'The Cave' har fortjent sin Oscar-nominering. Denne på alle måder enestående dokumentar om en ung kvindelig læges arbejde i et underjordisk hospital i Ghouta i Syrien får publikum til at miste og samtidig genvinde troen på, at medmenneskelighed findes skriver Annegrethe Rasmussen, der ikke magtede at se alle scener og som græd af lige dele afmagt og beundring undervejs.

Debatten om ”luddov kontanthjælpsmodtag Der er blevet stille på Christiansborg

af Maj Thorsen | posted on January 15, 2020
| under Danmark, Politik & Samfund

Something rotten in the state of Denmark

– #91

af Odile Poulsen | posted on January 9, 2020
| under Børn & unge, Liv & Mennesker

POV ABONNENT

POV har ingen betalingsmur, vi er uafhængige og non-profit - men vi har brug for hjælp. Kan du støtte vores arbejde?

Har du mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb på 25, 50, eller 100 kr., kan du gøre det direkte med Visa eller Mastercard.

Det er nemt og hurtigt, og aftalen kan opsiges med øjeblikkelig virkning.

25 kr.

50 kr.

100 kr.

Abonnementsbetingelser

Støt POV med MobilePay

Du kan også spontant støtte POV's journalistik med en flad tyver (eller mere) via MobilePay 64023 - eller ved at klikke på logoet:

ANNONCE

POV INSTAGRAM

Det var i december 2019, at jeg så dokumentarfilmen, *The Cave* (instrueret af den i Danmark boende syriske instruktør Feras Fayyad og produceret af Kirstine Barfod og Sigrid Dyekjær) i Washington D.C.

Jeg vidste godt, at der var noget særligt i vente, dels fordi jeg havde kæmpet mig igennem Fayyads Oscar-nomimerede *”Last Men in Aleppo”*, dels fordi jeg vidste, at *The Cave* allerede havde vundet den prestigøse *People’s Choice Award* på Toronto filmfestivalen tidligere på året.

THE CAVE HAR FORTJENT SIN OSCAR-NOMINERING. DET ER EN ENESTÅENDE FILMBEDRIFT.

Når jeg bruger termen ”kæmpet mig igennem”, skal det imidlertid ikke forstås negativt, men helt bogstaveligt – fordi jeg er et lidet hårdført menneske, når det gælder billeder, især de levende af slagsen.

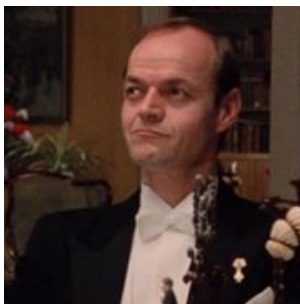
Jeg ser væk fra selv den mindste blodsdråbe eller lidelse på min tv-skærm, og jeg besluttede i en ung alder, at jeg hverken var til *horror* eller splatter. Ej heller altså dokumentarfilm, der efter min mening kan være endnu mere skrækindjagende, når man nu ved, at de rædsler, man er vidne til, er virkelige. Jeg sov ikke i 48 timer efter at jeg ved en kæmpefejl for 2 år siden besluttede mig til at se [fotograf Jørn Stjerneklars dokumentar på nettet om borgerkrigen i Rwanda](#).

“

Jeg er med jævne mellemrum rasende og fortvivlet over de grufulde overgreb, der finder sted i verden

Nuvel – jeg er imidlertid også stærkt optaget af både historie, international politik, menneskerettigheder og verdens tilstand. Og verden er som bekendt ikke noget te-selskab. Jeg er med jævne mellemrum rasende og fortvivlet over de grufulde overgreb, der finder sted i verden – fra Syrien og Nordkorea til Kina for nu at nævne dem, jeg tænker mest på pt.

Bl.a. derfor så jeg *Last Men in Aleppo*. Og så fordi jeg har haft lidt at gøre med ‘De Hvide Hjelme’ her i USA, en organisation, hvis arbejde jeg nærer næsegrus beundring for og som er portrætteret i filmen. Men fordi jeg altså er en følsom sjæl, kæmpede jeg mig igennem visse af scenerne især dem, hvor både børn og voksne trækkes levende ud af ruinerne i den sønderbombede by, Aleppo.

I "The Cave" tager Fayaad os igen ind i et sønderbombet terræn – denne gang i provinsen Ghouta udenfor Damascus i det østlige Syrien. Filmen, der er optaget i 2016-18, finder sted, mens området på femte år er belejret af Bashar al-Assads regering og bliver bombarderet af russiske kampfly.

Efter en chokerende åbningsscene, hvor lyden af bomber flænger lufrummet og anbringer tilskuerne som ikke bare øjen- men også ørevidner, hvis det ord ellers findes, bliver vi ført under jorden, altså ned i *The Cave*, byens underjordiske hospital, opført af *the Syrian Medical Society*, hvor hovedpersonen, den unge børnelæge dr. Amani Ballour, arbejder.

“

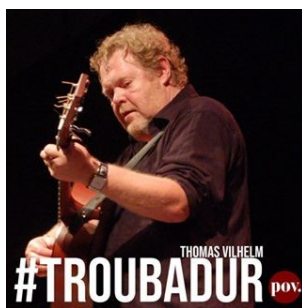
Dr. Ballour kæmper sammen med sine kolleger med alt for mange ofre døgnet rundt. Både voksne og børn bliver båret ind med granatsplinter i halsen, øjnene, maven, benene og kroppen

Her kæmper hun sammen med sine kolleger med alt for mange ofre døgnet rundt. Både voksne og børn bliver båret ind med granatsplinter i halsen, øjnene, maven, benene og kroppen. I den første halvdel af filmen med "normale" skader og i anden del med de barbariske og dødelige eftervirkninger af giftgas.

BØRN DER FÅR ILT EFTER ET ANGREB MED GIFTGAS – NATIONAL GEOGRAPHIC.

Scenerne, hvor mennesker ligger med fråde om munden og dør for øjnene af Dr. Ballour og en af filmens anden helte, kirurgen Dr. Salim Namour, mens de få læger og sygeplejersker kæmper med

POV TWITTER

Tweets by Pointofviewint

iltflasker, der slipper op og tøj, der stinker af klor og som derfor må af og væk, uden at der er noget nyt tøj at iklæde patienterne i, er ubærlige.

Det var en ud af flere gange, hvor jeg slog blikket ned og klamrede mig til min mands hånd; og det var også her min anden sidemand, en ung teenagepige kortvarigt måtte forlade *The National Geographic* (filmselskabet, der udsender filmen og i hvis biograf i Washington D.C., jeg så filmen).

Den unge pige kom ind igen nogle få minutter efter, og jeg så også op igen frem til slutningen, hvor staben efter det kemiske angreb i starten af 2018 lukker hospitalet ned og tager imod det russiske tilbud om at forlade byen – eller blive dræbt.

Jeg er ikke filmekspert, men jeg kan sige som tilskuer, at ikke en eneste gang får man fornemmelsen af ”film”.

“

Det føles som virkelighed hele vejen igennem fra de få panoramiske klip via droneoptagelser af himlen over byen og bombeflyene til mestendels under jorden, hvor håbløsheden af og til også bliver brudt af latter

Det føles som virkelighed hele vejen igennem fra de få panoramiske klip via droneoptagelser af himlen over byen og bombeflyene til mestendels under jorden, hvor håbløsheden af og til også bliver brudt af latter.

F.eks. ved Amani Ballours 30-års fødselsdag, i en diskussion mellem kvinderne i filmen om make-up eller kogning af ris til de ansatte, der giver anledning til talrige diskussioner om madlavning, som igen giver en fornemmelse af det sammenhold, som staben har og som den bliver nødt til at have for at overleve.

DR BALLOURS 30-ÅRS FØDSELSDAG FEJRES I ET AF THE CAVES HJERTEVARME ØJEBLIKKE MED POPCORN. FOTO: NATIONAL GEOGRAPHIC.

The Cave er også en teknisk bedrift, eftersom flygtningen Fayaad ikke havde adgang til sine kameramænd og ikke selv kunne være i Syrien, men måtte forlade sig på de tre eminent dygtige syriske fotografer, Mohammad Kheir, Ammar Suleiman og Mohammad Eyad, der har anvendt både Smartphones og minikameraer. Det gør bedriften for både instruktør og producere desto mere bemærkelsesværdig og imponerende.

“

Hvor nyhedshistorier oplyser os på distancen, griber film os om hjertet

At filmen også løbende fortæller en anden historie om det patriarkat, som alle kvinder i Syrien lider under, og som får den på det tidspunkt 29-årige kvindelige læge til at både fortvivle og forbande de mandlige medborgere, der ikke vil lade kvinder arbejde og som tvivler på, at hun kan være en god administrator på hospitalet, tilfører fortællingen endnu et lag, der ikke er ligegyldigt eller føles som staffage.

Tværtimod minder det os om, at kvinder i denne del af verden, ikke har udsigt til lige muligheder på noget tidspunkt; heller ikke efter Assad har forladt scenen.

BØRNEBESØGERS BLIKKE VAR NOGET AF DET SVÆRESTE AT VÆRE VIDNE TIL I FILMEN. FOTO: NATIONAL GEOGRAPHIC.

Her gør *The Cave* også det, som film gør bedre end alle almindelige nyhedsmedier – uanset om vi taler om print, radio, podcast, netmedier eller TV.

En vellykket dokumentarfilm evner at forvandle en ”nyhedshistorie” om bomber eller kemiske angreb – ofte garneret med klip til FN eller NATO eller regeringer, der forhandler til ingen nytte – til noget, tilskueren har en aktie i. Den sætter sig fast i ens sind på anden vis.

Hvor nyhedshistorier med andre ord oplyser os på distancen, griber film os om hjertet.

Dokumentaren får os til ikke bare at forstå, men også føle, at bag de mange trakasserier om storpolitik, findes både de døde, sønderrevne, forpinte mennesker og helte som Amani Ballour og hendes kolleger, der må operere uden bedøvelse og i stedet bruge operamusik fra YouTube, der spiller på en *smartphone* i baggrunden.

Og herved formår Feras Fayyad, Sigrid Dyekjær og Kirstine Barfod og deres team at anbringe os, der ser filmen, tættere på en grufuld virkelighed.

Så tæt følte jeg mig efter filmen, at jeg græd mine modige tårer.

Og så græd jeg igen ved tanken om, at der findes mennesker, som de læger, sygeplejersker og andre frivillige i Ghouta, der valgte ikke at flygte og som har reddet tusindvis af mennesker fra at dø (Ballours familie er, da filmen bliver til, rejst og hendes forældre er rædselsslagne over hendes valg om at blive, om end det til sidst også står klart, at hendes far er stolt over hende).

Hermed bliver ”*The Cave*” ikke bare ”fremragende, fænomenal, gribende, enestående, rystende, grufuld, uforglemmelig, hjerteskerende, uafrystelig”, som er nogle af de adjektiver, anmelderne har haft fremme både i Danmark og i udlandet.

“

The Cave er et uundværligt vidnesbyrd som historisk materiale, når eftertiden skal gøre boet efter Assad og hans støtter i Moskva op i tabt civilisation og uskyldige borgeres liv

Den bliver også et uundværligt vidnesbyrd som historisk materiale, når eftertiden skal gøre boet efter Assad og hans støtter i Moskva op i tabt civilisation og uskyldige borgeres liv. Her er brug for mere end tal og statistikker.

At den natten til tirsdag i denne uge havnede på shortlisten op til dette års Oscar-nomineringer, er derfor ikke bare fortjent. Det er oplagt.

At den syriske instruktør igen – ligesom da ’Last Men in Aleppo’ var Oscar-nomineret – har fået afvist sin ansøgning om indrejsetilladelse i USA for at kunne deltage i *The Academy Awards* i næste måned, er en bitter historisk ironi, der har fremkaldt [protester i filmmiljøet i hele verden samt i Hollywood](#). (Dr. Ballour har også modtaget sin afvisning, hvilket selvsagt betyder, at hverken hovedpersonen eller instruktøren kan være til stede ved ceremonien 9. februar).

På en bizar måde understreger det også håbløsheden i at anvende ”politiske kriterier”, som Trump-regeringens indrejseforbud er, på en film, hvis budskab først og fremmest er humanitært. Det er de civile ofre og det er lægernes og sygeplejerskernes kampe under umenneskelige forhold, der er i centrum for filmen – ikke propaganda for den ene eller den anden modstandsgruppe.

DET ER SVÆRT AT FATTE OMFANGET AF LIDELSERNE I DET UNDERJORDISKE HOSPITAL. FOTO: CAMERA FILM

”Holder Gud mon virkelig øje med os?” spørger Amani Ballour retorisk på et tidspunkt, i takt med at de hårdt sårede børn bliver fragtet ind på hospitalet.

“

Det er her, håbet ligger. I
medmenneskeligheden, der er skabt af os selv;
det bliver os ikke givet ovenfra

Det kan jeg også godt blive i tvivl om – som Jesus på korset langfredag, der anrøbe Gud og spurgte om, hvorfor Han havde forladt ham.

Så tyer jeg til en fortolkning af det nye testamente, som min morfar, der var en lærd teolog, fortalte mig om som barn. Den lyder, at Gud netop har givet menneskebørnene deres frihed.

Og den indebærer friheden til at vælge at være en krigsforbryder, der giver ordre til at bombe og gasse borgerne i Ghouta. Samtidig har vi menneskebørn imidlertid friheden til at vælge at hjælpe eller stoppe barbariet.

Det er her, håbet ligger. I medmenneskeligheden, der er skabt af os selv; det bliver os ikke givet ovenfra.

DOKUMENTAR

THE CAVE (2019)

Instruktion: Feras Fayyad

Producere: Kirstine Barfod og Sigrid Dyekjær, Danish Documentary Production

Klippere: Denniz Göl Bertelsen og Per K. Kirkegaard

1 time og 47 minutter

Filmen er støttet af Det Danske Filminstitut, TV 2 Danmark og International Media Support.

Premiere den 9. januar. Viser på TV2 senere i år.

Læser du POV fast eller kun lejlighedsvis?

Hver fredag samler vi ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i ugebrevet **POV Weekend**.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her.

Har du mulighed for at støtte POV som åbent og uafhængigt dansk medie, kan du gøre det som støtteabonnent her.

Topfoto: Camera Film.

FACEBOOK

TWITTER

GOOGLE

PINTEREST

TAGS:

AMANI BALLOUR

BASHAR AL-ASSAD

DE HVIDE HJELME

DR. SALIM NAMOUR

FERAS FAYYAD

GHOUTA

KIRSTINE BARFOD

LAST MEN IN ALEPPO

SIGRID DYKJÆR

THE CAVE

ANNEGRETHERASMUSSEN SENESTE ARTIKLER

Annegrethe Rasmussen er chefredaktør for og medstifter af POV International. Hun er også USA-korrespondent for POV og KForum og en ivrig debattør, moderator og ordstyrer. I 2019 er hun også sprunget ud som fungerende erhvervsredaktør for POV.

Hun har skrevet et ocean af artikler og bidraget til mange tv- og radioprogrammer samt flere bøger; senest som medforfatter til den mest brugte undervisningsbog i danske gymnasier om Amerika, USA's Udfordringer (2012 og 2016). Hun har arbejdet som korrespondent i London (2002), Paris (2004) og siden 2008 i Washington DC. I 2012 stiftede hun bloggen USAnu.dk med Morten Bay, og i 2016 stiftede hun POV International med Morten Bay og Signe Wenneberg. I sin fritid hjælper hun af og til danske virksomheder i Washington D.C. Privat er hun gift og mor til fire. Hun er super nørdet, fordi hun ikke interesserer sig for andet end politik, digitale medier og litteratur. Naturen forstår hun sig ikke på, og hun drikker hellere te, Champagne og går i byen og hører musik end laver mad - bortset fra rugbrød, som hun savner og derfor bager på 14. år som udlandsdanske.

Hun siger som sit idol Ulla Terkelsen: man kan sove i flyvemaskinen. Du kan donere til hendes arbejde på POV International - både som skribent og som chefredaktør - på Mobile Pay: 93 85 05 85. Du kan ikke ringe til det nummer, men du kan sende en e-mail: annegrethe@pov.international

◀ [FOREGÅENDE ARTIKEL](#)

Tiden med Tordenskjolds soldater i bestyrelserne er ved at rinde ud

[NÆSTE ARTIKEL](#) ▶

Debatten om "luddovne kontanthjælpsmodtagere": Der er blevet stille på Christiansborg